

razumevanje Aristotela i ne problematizujemo ga). Ako je smisao svakog govora dovođenje do prisustva istine onoga što jeste, onda i metaforički govor mora moći dovesti do onoga što je bitno i pravo značenje stvari. Dato, po Deridi, vodi organizaciji čitvaog prostora govora preko razlike pravog i slučajnog/prenesenog u govoru. Povodom datog Derida iznosi tri osnovne teze u vezi sa Aristotelovim razumevanjem prostora unutar kojeg mimezis uopšte i metafora posebno bivaju određeni.

Prvo - ima je, kao što smo videli prošli put, ime samo ukoliko ima jedan smisao. Ako ime znači više stvari ono nije ime. Dato ne znači da jedno ime ne može značiti više stvari već da to ne može činiti u jednom jasno određenom kontekstu upotrebe koji sam podrazumeva dve stvari: ograničen broj jasno određenih različitih značenja jedne reči i princip po kojem se data višeznačnost organizuje odnosno svodi na jedno, čime se, po Deridi, pokazuje da je za Aristotela jednoznačnost u kraljem sam telos govora. Rečju, ukoliko višeznačnost ili polisemiju ne možemo savladati tada zapravo uopšte i ne govorimo, tj. tada nemamo ono svojstvo koje nam kao ljudima pripada, ono što nam je stvojestveno - čime više zapravo i nismo ljudi. U pogledu na dato, ako je čoveku i svojstveno da tvori metafore i da se metaforički izražava - krajnja svrha datog izražavanja jeste da kaže nešto jedno, čime je metafora uvek već podređena prvom i pravom smislu. U protivnom se čovek svodi na čisto biće protivrečnosti, koje u filozofiji Platona i Aristotela nosi ime sofiste, a kojeg Aristel metaforički poistovećuje sa biljkom, koja kao metaforička biljka više ne pripada poretku fizisa, već je iz njega isključena i kao takva ne sudeluje više niti u filozofski razumljenom (tj. legitimnom) mimezisu (setimo se Platonove borbe za pravi mimezis). /// Pored prethodnog interesantno je da Platon u Timaju određuje čoveka ne u pogledu na životinju, već u pogledu na biljku, tačnije drvo kao viši oblik biljke, ali drvo koje